

Den mørke januar forgår – evigheden forestår...

Hvad er der mon i vente? Hvad byder julen på i år? Når vi det hele inden jul, uden at miste os selv i stress og jag? Hvad mon gemmer sig under juletræet – og bringer vore egne gaver glæde hos modtageren?

Spørgsmålene har fyldt meget i tankerne op til jul. Og nu kommer så stilheden og tomrummet efter en larmende december og en jul, der har fyldt meget, både i sind og på kroppen. I lang tid har vi haft fokus på december og julen. Julens forberedelser har gjort, at julemåneden næsten starter før november.

Og alt for hurtigt – vil nogen mene – så slutter julen, og inden vi får set os om, så begynder det nye år. Det er næsten som om, at januar kommer ”halsende” lidt efter – ufrivilligt lagt i kølvandet på den store julemåned. Januar kan føles lidt som hunden, der – af sin ejer – modvilligt trækkes gennem regnen på sin aftentur, selvom den hellere vil ligge hjemme på sit varme tæppe foran brændeovnen.

Og mange vil gerne gennem januar så smertefrit, som muligt, så man kan komme mod lysere tider i foråret. Men julens fortælling om barnet i krybben – lysets komme til en mørk verden i skikkelse af Guds Søn – dén fortælling er jo netop fortællingen om, at vi ikke efterlades alene i den mørke januar.

Hvis man kører på cykel på landevejen, kan man ofte høre den larmende lastbil, der kommer nærmere og nærmere bagfra. Motorstøjen bliver kraftigere og kraftigere. Når lastbilen overhaler én, så mærker man vindtrykket og det rykker i cyklen, når vindtrykket rammer én. Øjeblikket efter, at lastbilen er kørt forbi, så kan det føles som om, at dét, der før trykkede cyklen ud af balance, dét pludselig nærmest trækker cyklen fremad.

Vindtrykket er vendt til en ”vinkrog”, som vi hægter os fast på – men kun for et kort øjeblik. For lige så hurtigt, som vi var to på landevejen – lige så hurtigt er man alene igen, overladt til vejrlig og benenes kræfter.

Evangeliet om Jesus Kristus, der starter med fortællingen om barnet i krybben, giver os en tro på, at vores liv er favnet af en guddommelig kærlighed. Og evangeliet giver os et håb om, at vi ikke efterlades i livets vinter, men trækkes gennem mørket og kulden til en evighed i lys og varme. Døden får ikke lov til at holde os indespærret i sit fængsel – Gud bryder tremmerne ned og tager os til evighedens sommer hos sig. Jesus Kristus er den krog i livet, der kan trække os – ikke uden om – men gennem livets mørkeste tider og koldeste steder. Fordi Han kom med håb om, at lyset overvinder mørket – livet vinder over døden. Til sidst vil lyset trænge ind og fortrænge mørket, ligesom varmen og Guds kærlighed vil opløse kulden og ensomheden.

Januar er måske ikke den koldeste og mest vindblæste måned på året. Januar er nok bare den måned, hvor varmen savnes mest og vinden mærkes hårdest. Men trøsten er, at vi kan tro på, at foråret og sommeren venter forude. Vi kan

dele salmedigteren Thomas Kingos håb om, ”at glasset rinder, tiden går, og evigheden forestår” (Salmebogens nr. 745, vers 5).

Det korte øjeblik, hvor vindtrykket fra lastbilen trækker os fremad – dét øjeblik er et billede på, hvordan også håbet om Guds rige kan trække os mennesker gennem mørke, modgang og håbløshed i livet. Ikke kun for et øjeblik, men gennem hele livet.

Mads Zachodnik